

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **K. F. X.**
zastoupen advokátem Mgr. Tomášem Těšitelem
se sídlem třída Edvarda Beneše 1527/76, 500 12 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlím Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 2. 2023, č. j. OAM-246/ZA-
ZA10-HA08-2022,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Tomáši Těšitelovi, advokátu se sídlem třída Edvarda Beneše 1527/76, 500 12 Hradec Králové, se p ř i z n á v á odměna ve výši 12.342 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce podal u krajského soudu žalobu proti shora označenému rozhodnutí, kterým žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobci neuděluje.
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí se žalovaný zabýval důvody pro udělení azylu ve smyslu ustanovení § 12 zákona o azylu, existencí důvodů pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 13 cit. zákona a pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 cit. zákona, dále se zabýval důvody pro udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a cit. zákona a konečně i existencí důvodů pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny ve smyslu § 14b cit. zákona. Dospěl přitom k závěru, že v případě žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany, jak jsou předvídaný výše citovanými ustanoveními zákona o azylu.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Ve včas podané žalobě žalobce namítl nezákonnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci. Především se nevypořádal s obsahem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany a se skutečnostmi jím uvedenými při ústním pohovoru. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí nevypořádal ani s otázkou, jak fungují policejní orgány v Číně a jak postupují vůči občanům, u nichž mají podezření na nelegální pobyt. Žalovaný se ve svém rozhodnutí téměř vůbec nezabývá ani rizikem, které žalobci hrozí po jeho návratu do Číny. Žalobce uvedl, že z veřejných zdrojů je zřejmé, že postup policie a státních orgánů v Číně velice často spočívá v porušování lidských práv, v nelidském zacházení a mučení.
4. Žalobce poukázal na to, že žalovaný nedospěl ke správnému skutkovému závěru ani v případě, jak lze v Číně legálně získat doklady, a jeho závěry jsou obecné. Žalobce v Číně žádal o vydání osobních dokladů, ty mu však vydány nebyly. Jeho tamější situace není řešitelná, jako osoba bez dokladů a možnosti je získat bude i nadále pronásledován.
5. Dle názoru žalobce žalovaný nepostupoval zcela v souladu se smyslem zákona o azylu, a to zejména se smyslem § 14 a § 13 zmíněného zákona, a nevzal v úvahu jeho vazby v místě pobytu na území České republiky, které si budoval po celou dobu svého pobytu.
6. Žalobce poukázal i na možnost udělení některé z forem mezinárodní ochrany z důvodu jeho zdravotního stavu. Jelikož v Číně „neexistoval“, nebyl jeho zdravotní stav jakkoli kontrolován a není jisté, čím vlastně trpí. Je tak vystaven situaci, která potencionálně přímo ohrožuje jeho život.
7. Podklady pro rozhodnutí opatřené žalovaným označil žalobce za příliš obecné a nezpůsobilé pro posouzení žalobcovy žádosti z hlediska jím uváděných důvodů. Namítl, že bylo povinností žalovaného opatřit si dostatečně aktuální informace, a to zejména ke skutečnostem, jež uvedl.
8. Žalobce uzavřel, že důvody, které v průběhu řízení uvedl, dostatečně odůvodňují závěr o splnění podmínek pro udělení mezinárodní ochrany, a to přinejmenším ve formě humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu, případně doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech, k nimž dospěl v napadeném rozhodnutí a sdělil, že žalobu považuje za nedůvodnou a účelovou. Konstatoval, že žalobcem tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany je legalizace jeho pobytu na území České republiky, neboť přicestoval bez osobních dokladů a na českém území hodlá setrvat a vést běžný život. Uvedl, že se se všemi důvody, které žalobce v průběhu správního řízení předestřel, v napadeném rozhodnutí podrobně vypořádal. V rozhodnutí vysvětlil, proč jím tvrzené důvody není možné považovat za azylově relevantní a dokonce vysvětlil, jak může postupovat, aby např. chybějící doklady získal. Poukázal na skutečnost, že žalobcova sdělení ve svém souhrnu nevedou ve svém důsledku k předpokladům, jež by mohly být považovány za zdroj důvodných obav z pronásledování či vážné újmy. Ani doplňková ochrana nebyla žalobci udělena, neboť na základě individuálního posouzení případu žalovaný neshledal přítomnost opodstatněných obav ze skutečného nebezpečí vážné újmy.
10. Závěrem žalovaný zhodnotil, že považuje správní rozhodnutí za věcně správné, zákonné a přezkoumatelné, netrpící vadami vytykány v žalobě a navrhl zamítnutí žaloby.

IV. Jednání před soudem

11. Při jednání soudu konaném dne 11. 10. 2023 setrvaly obě strany sporu na svých argumentech, právních závěrech a procesních návrzích.
12. Žalobce předložil jako své vyjádření k věci ručně sepsané prohlášení v českém jazyce, které jeho zástupce přečetl a které bylo následně založeno do soudního spisu. Ve zmíněném prohlášení žalobce tvrdí, že čínští občané jsou evidováni v Národním systému řízení informací o populaci (dále jen „informační systém“), kde jsou o nich shromažďovány informace. Pokud není osoba evidována v informačním systému, není čínským občanem. Jeho osobní údaje nejsou v informačním systému zaneseny, proto není čínským občanem. Dále uvedl, že ho nelze repatriovat do Číny, jelikož mu čínské velvyslanectví v České republice odmítlo vydat cestovní doklad. Jedinou možností pro něho je zůstat v českém uprchlickém táboře. Dle jeho slov česká vláda chce, aby se vrátil do Číny a požádal tam o rodný list, což ale není možné. Čínský národní úřad pro přistěhovalectví mu vydal zákaz vstupu na území Číny s platností od 16. 2. 2022. Čínské ambasády a konzuláty mají zakázáno mu vydat vstupní vízum nebo cestovní doklady.
13. K dotazu soudu, z čeho vychází tvrzení žalobce o jeho zákazu vstupu do Číny, žalobce odpověděl, že mu bylo státními orgány v Číně řečeno, aby odešel a už se nikdy nevracel. K dotazu soudu, o co se opírá jeho tvrzení, že všechny státní orgány Číně mají zákaz vydat mu osobní doklady, žalobce odpověděl, že není zaveden v informačním systému, proto nedostane žádný osobní doklad. Na dotaz, zda má nějaký kontakt na rodiče nebo zda o nich něco ví, např. zda jsou stále naživu, uvedl, že kontakt na rodiče nemá a nic o nich neví. Soud se dotázal i na to, kdy a jak se snažil získat rodný list. Žalobce odpověděl, že se s ním o získání rodného listu pokoušela jeho teta a že on sám později pouze obcházel porodnice a pokoušel se rodný list získat tímto způsobem.

V. Posouzení věci krajským soudem

14. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního

řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

15. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že žalobce podal dne 4. 3. 2022 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 10. 3. 2022 poskytl údaje k podané žádosti a konkrétně sdělil, že je státním příslušníkem Čínské lidové republiky, chanské národnosti, je ateistou a nikdy nebyl politicky aktivní. Ve vlasti naposledy žil na adrese: X. Hovoří kantonským a čínským jazykem, je svobodný, bezdětný. Do České republiky přicestoval vlakem dne 3. 3. 2022. Cestoval vlakem z města Shenzen do Vnitřního Mongolska, poté pokračoval vlakem do Ruska, odtud do Běloruska a přes Slovensko do České republiky. Cestoval se singapurským pasem, který mu zařídil ruský převaděč. Tento pas zůstal v Bělorusku. Uvedl, že z Běloruska přicestoval na podvozku vlaku a takto se dostal až do České republiky. Nikdy nedisponoval vízem či povolením k pobytu v jiném státě. O mezinárodní ochranu v ČR požádal proto, že se nechce vrátit do vlasti. Sdělil, že své rodiče nikdy nepoznal, vychovávala jej teta. Zaplatil převaděčům mnoho peněz za cestu do ČR (60 tisíc čínských juanů) a za tyto peníze mu byl zajištěn pas a uhrazeny cestovní náklady. Sdělil, že nemá žádnou státní příslušnost, nikdy neměl žádný doklad totožnosti a kvůli tomu vedl „podřadný“ život. Uvedl, že v roce 2014 byl zadržen čínskou policií, která ho mučila, nedávali mu jíst a nenechali jej spát. Jelikož neměl žádný doklad totožnosti, bylo mu doporučeno, aby Čínu opustil. Byl zaměstnán jako pracovník security, kde si vydělával peníze na cestu. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je zcela zdravý, s ničím se neléčí a nemá žádné zvláštní potřeby.
16. Dne 10. 3. 2022 byl se žalobcem proveden pohovor za přítomnosti tlumočníka čínského jazyka. Při něm sdělil, že jeho rodiče emigrovali do Vietnamu za prací a on je nikdy nepoznal. Matka jej porodila na vietnamské hranici a poté jej opustila. Od malička jej vychovávala teta ve městě Shenzen. V jeho třech letech se teta snažila získat pro něj osobní doklady v Pekingu, ale jelikož se narodil v chýši a nikoli v nemocnici, neměl rodný list a doklady se zřídit nepodařilo. Žalobce uvedl, že ho Číňané neuznali za Číňana, jelikož mu tvrdili, že se narodil na území jiné země. Žalobce žil se svou tetou až do 16. 5. 1999, kdy zemřela. Uvedl, že nikdy nechodil do školy a číst a psát ho učila teta. V 18 letech nastoupil do restaurace, kde umýval nádobí. V roce 2014 nastoupil do vedení státu Si Ťin-pching, který zavedl systém větší kontroly občanů. V rámci těchto kontrol se žalobce ocitl v rukou policie, byl nucen k opuštění Číny, což ale nemohl, neboť neměl žádné doklady. Uvedl, že jej policie bila a že na policii byl asi 15x, vždy na jeden až tři měsíce. Byl zadržován z důvodu absence osobních dokladů a tímto způsobem na něj byl vyvíjen nátlak, aby Čínu opustil. Naposledy byl na policii od 17. 11. 2021 do 18. 2. 2022. Vždy byl zadržován na různých policejních stanicích ve městě Shenzen, jednou ve městě Kanton. Policie po něm žádala, aby odjel do Vietnamu, ale nevydali mu žádný doklad, na základě kterého by mohl odjet. Poté, co byl naposledy propuštěn policií dne 18. 2. 2022, našel převaděčskou společnost, která mu tuto cestu zajistila. Instruovali jej, jak se má na podvozku vlaku dostat do Ruska, přes Rusko a Bělorusko pokračoval se singapurským pasem, který v Bělorusku vrátil převaděči. Podrobné instrukce k cestě včetně adresy do střediska pro uprchlíky v Zastávce u Brna dostal od převaděče. Z Běloruska cestoval ukrytý v nákladním vagonu s cukrem, z nákladního vagonu vystoupil v Brně, poté pokračoval jiným vlakem do Zastávky. Žalobce uvedl, že Českou republiku si vybral z důvodu financí, jelikož neměl dostatečný obnos, aby cestoval až do Francie, kde by měl zajištěno i zaměstnání. Vyjádřil se, že do budoucna plánuje získat zde zaměstnání a vést běžný život. Doplnil, že byl mučen a nucen do něčeho, co nemohl

legálně provést, od svého narození byl perzekuován za něco, co nemohl ovlivnit. Proto mu dle jeho názoru nezbylo nic jiného, než Čínu nelegálně opustit. Jeho život byl v Číně nesnesitelný, není občanem žádného státu, tedy ani Číny.

17. Ve správním spise jsou dále založeny listiny, které pro své rozhodování shromáždil žalovaný ohledně aktuální politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Čínské lidové republice, a to Informace OAMP, 24. května 2022, Bezpečnostní a politická situace v zem (dále jen „Informace OAMP“); Informace australské vlády, 22. prosince 2021, Zpráva o zemi Ministerstva zahraničních věcí a obchodu (DFAT) - Čína, ze dne 21. 3. 2022 (dále jen „Informace australské vlády“) a Informace Kanadské rady pro imigraci a uprchlíky, CHN200753.E, 14. října 2021, ze dne 14. 6. 2022, Čína: Rodné listy včetně obsahu, vzhledu a bezpečnostních prvků, požadavky a postupy pro získání rodného listu; informace o tom, zda jsou rodné listy provinčním či celostátním dokladem; vzor 2019 - září 2021 (dále jen „Informace Kanadské rady“).
18. Dne 27. 5. 2020 a následně dne 23. 6. 2022 byla žalobci dána ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu možnost seznámit se s podklady pro rozhodnutí ve věci.
19. Předmětem soudního přezkumu v projednávané věci je rozhodnutí, kterým žalovaný dospěl k závěru, že u žalobce není dán žádný z důvodů pro udělení mezinárodní ochrany dle zákona o azylu.
20. Krajský soud na úvod předesílá, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, čj. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, čj. 2 Afs 37/2012-47; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
21. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
22. Důvody udělení azylu upravuje zákon o azylu v ustanovení § 12 tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
23. Pronásledování je v § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“. Podrobnější definici pronásledování obsahuje čl. 9 odst. 1 kvalifikační směrnice, podle něž je pronásledováním jednání, které je: „a) svou povahou nebo opakováním dostatečně závažné, aby představovalo vážné porušení základních

lidských práv, zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nelze odchýlit, nebo b) souběhem různých opatření, včetně porušování lidských práv, který je dostatečně závažný k tomu, aby postihl jednotlivce způsobem podobným uvedenému v písmenu a).“

24. Pokud jde o udělení azylu z důvodů vymezených v § 12 písm. a) zákona o azylu, pak to v daném případě nepřicházelo vůbec v úvahu, protože žalobce zcela jasně uvedl, že nebyl členem žádné politické strany či zastáncem určitých politických názorů, nikdy se politicky neangažoval. Důvody svého odchodu z Číny s touto problematikou ani nespojoval.
25. Existenci důvodů pro udělení azylu vymezených v § 12 písm. b) zákona o azylu se žalovaný zabýval podrobně na straně 4 až 6 napadeného rozhodnutí. Žalobce tvrdil, že si v domovském státě nemohl zařídit rodný list, z toho důvodu že nemá žádné doklady, a proto že byl opakovaně zadržován policií. Otázkou získání rodného listu v Číně se žalovaný podrobně zabýval (viz strana 5 rozhodnutí), přičemž čerpal především z Informace Kanadské rady. Uvedl, a ze zmíněné zprávy vyplývá, že vydávání čínských rodných listů každému občanu Číny nebylo zvykem až do roku 1996. Lékařská potvrzení o narození začala Čína vydávat v roce 1996, přesto ne každý má rodný list (dokonce i někteří lidé narození po 1. 1. 1996), např. pokud je pro rodiče proces žádání o rodný list dítěte narozeného mimo zdravotnické zařízení nejasný nebo jej považují za obtížný, příp. mají strach z pokuty či trestu za porušení předpisů o plánovaném rodičovství. Žalovaný pak popsal možnosti získání rodného listu i postup při registraci u místních úřadů. Rovněž uvedl, že z Informace Kanadské rady vyplývá, že mnoho čínských občanů dosud nemá rodný list (a návazně na to tedy ani další doklady).
26. Krajský soud musí konstatovat, že žalobce nevyužil v zemi původu všech možností k získání osobních dokladů nebo rodného listu. Z Informace Kanadské rady vyplývá, že v jeho případě by bylo zřejmě možné získat notářský rodný list. Ten je možné získat i bez lékařského potvrzení o narození „prokázáním příslušných údajů o narození“, ani o to se však žalobce nijak nepokusil. Získat osobní doklady pro žalobce se snažila naposledy jeho teta (která zemřela v roce 1999), sám žalobce, jak vyplynulo z jeho výpovědi během soudního jednání, se později pokoušel získat rodný list pouze v porodnicích, což se ale nemohlo setkat s úspěchem, když se nenarodil v žádném zdravotnickém zařízení. Přitom situace v Číně se v tomto směru od roku 1996 změnila, když se začala řešit situace osob nenarozených ve zdravotnickém zařízení. Osoby bez rodných listů mohou požádat o písemné potvrzení totožnosti, které plní stejnou funkci jako oficiální rodný list. Žalobce však před svým odjezdem z Číny v roce 2022 dostatečnou snahu získat písemné potvrzení totožnosti, notářský rodný list ani jiný osobní doklad neprojevil. Lze podotknout, že k další významné reformě dotýkající se pravidla plánovaného rodičovství v Číně pak došlo dle Informace australské vlády v roce 2016.
27. K opakovanému zadržení policií žalobce z důvodu, že nemá žádné doklady, žalovaný přiléhavě uvedl, že bylo na jeho odpovědnosti, aby si příslušné doklady sám obstaral (byť až v dospělosti), když to neučinili jeho rodiče ani teta, která ho vychovávala, neboť je zřejmé, že v Číně není zcela nemožné získat rodný list dodatečně. Nutno zdůraznit, že sám žalobce při pohovoru potvrdil, že jej policie nikdy nezadržela kvůli něčemu jinému, vždy jen kvůli tomu, že neměl průkaz totožnosti. Se závěrem žalovaného, že v případě žalobce nelze shledat odůvodněný strach z pronásledování v případě jeho návratu do

vlasti z důvodů, které upravuje ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, se proto krajský soud zcela ztotožňuje.

28. Za zákonné a zjištěným informacím odpovídající považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny). Žalobce sice v žalobě s poukazem na uvedené ustanovení namítal, že žalovaný nevzal v úvahu jeho vazby na Českou republiku, které si budoval po celou dobu svého pobytu, a že zde má vazby velmi blízké až rodinného charakteru, čehož důkazem má být podpora jeho známých, avšak v jeho případě k aplikaci zmíněného ustanovení není zákonný podklad ani opodstatněnost. Ustanovení § 13 zákona o azylu totiž umožňuje udělení azylu v případě hodném zvláštního zřetele rodinnému příslušníku azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12, přičemž kdo se rozumí rodinným příslušníkem, definuje odstavec druhý § 13. O situaci předvídanou ustanovením § 13 zákona o azylu v daném případě tedy vůbec nejde, neboť zde chybí zmíněná vazba na § 12 téhož zákona (nikomu z rodinných příslušníků žalobce nebyl udělen azyl v ČR) a žalobce sám kromě obecného tvrzení o podpoře svých známých ani neuvedl nikoho, kdo by mohl být za jeho rodinného příslušníka ve smyslu zákona o azylu považován. Lze připomenout, že ve své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že je svobodný a bezdětný.
29. Žalobce v žalobě vyslovil přesvědčení, že u něho existují i důvody pro udělení mezinárodní ochrany v kontextu jeho zdravotního stavu, když v Číně „nebyl jeho zdravotní stav jakkoliv kontrolován a není tak jisté, čím vším vlastně trpí“. Měl tak zřejmě na mysli udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, na které v žalobě rovněž poukazoval.
30. Dle § 14 zákona o azylu platí, že *jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu*. Z dikce § 14 zákona o azylu tak vyplývá, že humanitární azyl lze žadateli udělit jen v případech hodných zvláštního zřetele. Tyto případy je nutno posuzovat individuálně a pečlivě hodnotit okolnosti jednotlivých žádostí. Důvody zvláštního zřetele hodné jsou představovány zcela výjimečnými situacemi v podobě zvlášť těžké nemoci, zdravotního postižení či příchodu z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, sp. zn. 2 Azs 8/2004). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok a není na něj subjektivní právo. Udělení humanitárního azylu je tedy na úvaze ministerstva, jako správního orgánu, který o žádosti rozhoduje.
31. V napadeném rozhodnutí žalovaný na straně 7 odůvodnil, proč u žalobce neshledal podmínky pro udělení humanitárního azylu. Jeho úvahy jsou logické, vzal v úvahu veškeré skutečnosti tvrzené žalobcem, které měl povinnost v této souvislosti zvážit. Žalobce pak v žalobě pouze hypoteticky nastínil možnost, že může mít (možná) nějaké zdravotní problémy, nic konkrétního však neuvedl, ani nedoložil. Nutno připomenout, že v průběhu správního řízení žalobce vypověděl, že se cítí zcela zdrav. Z ničeho tedy rozhodně nevyplývá, že by byl zvlášť těžce nemocen či těžce zdravotně postižený, aby bylo vůbec možno v jeho případě zvažovat udělení humanitárního azylu z důvodu zdravotního stavu.
32. Pro úplnost lze dodat, že ani k případnému udělení humanitárního azylu z rodinných důvodů není v dané věci žádný prostor. Nejenže žalobce žádné konkrétní rodinné vazby ani neuvedl (jak je uvedeno již shora), ale navíc by k tomu návazně musely přistoupit

natolik závažné a naléhavé okolnosti, které by musely být výjimečné, tedy zvláštního zřetele hodné ve smyslu § 14 zákona o azylu upravujícího udělení humanitárního azylu.

33. Následně krajský soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany. I s touto ochranou žalobce spojoval své žalobní námitky.
34. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
35. Smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování.
36. Nutno konstatovat, že žalobce neuvedl a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti. Krajský soud je ve shodě se žalovaným v tom, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. a) zákona o azylu nehrozí. Přisvědčit je nutno i tomu, jak se žalovaný vypořádal s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mimo jiné přiléhavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponižení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže pod výše definovanou hrozbu vážné újmy subsumovat nelze. Žalovaný pak k této problematice čerpal i z Informace OAMP a Informace australské vlády, v nichž je popsán politický systém v Číně a to, jak postupují tamní bezpečnostní složky. Lze souhlasit i s jeho názorem, že bezpečnostní složky o žalobce nejevily zájem a není ani důvod se domnívat, že by se o jeho osobu zajímaly po jeho návratu do vlasti (viz strana 9 rozhodnutí).
37. Krajský soud se rovněž ztotožňuje se závěrem žalovaného, že v Číně v současné době neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt, žalobce tedy není ohrožen vážnou újmou ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, to ostatně ve správním řízení ani v žalobě netvrdil. Přisvědčit lze i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d/ zákona o azylu).

38. Pro úplnost krajský soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
39. K žalobní námitce, že podklady pro rozhodnutí jsou příliš obecné a nezpůsobilé pro posouzení žalobcovy žádosti, krajský soud uvádí následující.
40. Žalovaný posoudil žalobcova tvrzení v kontextu s informacemi zjištěnými o zemi jeho původu. Z jakých zdrojů je třeba přitom vycházet, upřesnil Nejvyšší správní soud již např. v rozsudku ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Azs 55/2008-71: „*při používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů a (4) transparentní a dohledatelné.*“ V praxi bývají obvykle využívány například zprávy ministerstev zahraničních věcí o stavu dodržování lidských práv v dotčených zemích, informace nevládních organizací působících na poli ochrany lidských práv, aktuální informace z databáze ČTK, apod.
41. Tak tomu bylo i v nyní projednávané věci. Žalovaným shromážděné informace o zemi původu žalobce, tj. zejména Informace OAMP ze dne 24. 5. 2022 a Informace Kanadské rady ze dne 14. 10. 2021, které jsou založeny ve správním spisu, shledal krajský soud objektivními i aktuálními v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí i vycházející z různých zdrojů (na zdroje informací odkazují v textu ve formě poznámek a seznamu použitých zdrojů). Aktuálnost, věrohodnost ani obsah těchto informací a pramenů nebyly žalobcem nijak konkrétně zpochybněny. Podklady shromážděné žalovaným v této věci proto považuje krajský soud pro posouzení konkrétní situace žalobce v daném případě za dostatečné.
42. Závěrem nutno připomenout, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoliv však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
43. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal takové vady správního řízení, které by mělo za následek nezákonnost rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě dostatečně zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), přičemž žalovaný srozumitelně a dostatečně odůvodnil, proč žalobci nebylo možno udělit některou z forem mezinárodní ochrany.
44. Žalobci byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta ve výši podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d), § 7, § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, za 3 úkony právní služby po 3.100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, písemné doplnění žaloby a účast na jednání), tj. 9.300 Kč + 21% DPH ve výši 1.953 Kč, 3 režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. 900 Kč + 21% DPH ve výši 189 Kč. Celkem se tedy ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 12.342 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

VI. Závěr a náklady řízení

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 18. října 2023

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně